

JO, TAMBÉ: T'ESTIMO

Montserrat Gil i Casals

El rellotge marca les nou del vespre, les nou en punt. L'Assumpta i en Mingo s'asseuen a sopar. Normalment sopen més aviat però avui, en una data tan assenyalada, cal ajornar un xic l'hora...

Caram, quin munt d'entrants que té aquesta carta!

Què et sembla, millor una amanida, no? Al vespre no podem menjar gaire fort! Ara en fan de tantes maneres... Hi acaben posant de tot, que si verduretes, que si pasta o fruita, que si formatges..., o bé fruits secs o unes bones gambes... Tot s'hi val! I de fet tenen raó! Les amanides donen per a molt i més en aquest temps. I és que, a l'estiu, es posen d'allò més bé.

Deixa'm triar a mi que ja et conec el gust... Què et sembla si agafem una amanida d'aquestes amb un barrejat de verd amb uns xampinyons, unes nous i una mica de formatge de cabra, que hi donarà un gustet...?

L'Assumpta ja ha triat el primer plat. Està asseguda amb en Mingo, el seu marit. Tots dos van ben mudats, i és que el dia ho requereix. Ella ha anat a la perruqueria, no suporta

portar el cap desendreçat. Porta un vestit verdós amb un coll ample que té dibuixat un ramet de flors silvestres; li va regalar en Mingo fa uns anys i quasi no se l'ha posat, no perquè no li agradi sinó perquè amb prou feines n'ha tingut ocasió. Ell està acabat d'afaitar, porta un vestit gris conjuntat amb una camisa blanca i una corbata en tons blaus i grisos. Per a ells és un dia molt especial; celebren les seves noces d'or.

Han començat a degustar l'amanida de formatge de cabra. El contrast de fred i calent se'ls posa molt bé, resulta deliciós.

Uf, com atipa! Hem fet bé de demanar peix de segon. La carn trobo que m'omple més i a aquesta hora del vespre l'estómac massa ple no em deixaria dormir.

T'hi fitxes, amb les bombolletes de les copes de cava? N'hi ha moltes! Sembla que tinguin una potència especial que les fa enlairar-se fort amunt... No sé, però, m'han recordat uns focs d'artifici. Recordes el nostre primer petó? Érem dos marrecs enamorats que estaven enlluernats per la força dels petards. Aquella festa major no la podré oblidar mai! Feia bonança, tothom estava amb el cap torçat, la mirada fixada en un cel totalment serè i contemplant l'esclat dels focs d'artifici. Nosaltres també despeníem espurnes de foc, la foguera del nostre amor cremava amb tot el seu impuls. Em vas agafar la mà i tot el cos em tremolava. Llavors deixàrem d'aguaitar l'esclat dels petards per observar la resplendor de les nostres mirades. Ens vàrem fer un petó suau. Un petó que va ser l'inici de la nostra relació.

L'Assumpta segueix mirant les copes de cava; les seves bombolletes, de mica en mica, van perdent força. Fa

cinquanta anys que són casats, molt temps de convivència, una fita que aconseguen poca gent. N'han passades moltes... Qui no en passa! Però han tirat endavant amb nervi i sense perdre la il·lusió. Els entrebancs que els ha presentat la vida els han afrontat junts, sempre junts. Com en tota relació, han tingut més d'un estira-i-arronsa, però sempre han sigut petiteses. Són una parella que han viscut l'un per l'altre. La màgia de la seva bona avinença no té una recepta escrita. Algunes males llengües diuen que hi contribueix el fet que no tenen fills, qui ho sap...?

Les cartes dels restaurants cada vegada són més aconseguides. Hi ha tants assortits de plats..., i amb una pinta de ser boníssims...! Que si un magret d'ànec farcit de *foie* o un entrecot de vedella amb oli de romaní o costelles de xai amb tòfona... I en l'apartat de peix també tenen molt a dir: que si rotllets de llenguado i gambes amb salsa marinera i cloïsses, que si bacallà amb salsa de rocafort o... Uf! Santa abundància! Sort que hem tingut seny i hem triat uns medallons de rap amb salsa de moixernons, que serà més lleugeret.

Continuen menjant a poc a poc, assaborint el gust del rap, mastegant lentament, sense pressa. Fa temps que van deixar de tenir pressa. Quan treballaven semblava que les hores no tenien espera, les feines s'empaitaven una darrere l'altra... Massa neguit! Ara aguaiten passar el dia amb tot el seu detall.

De fons se sent una música suau, relaxant, que acompanya i aporta sensació de benestar.

Aquesta salsa té un gustet...! A tu també t'agrada, ja veig com te la menges... No sé com la deuen fer... Ho haurem de demanar.

L'Assumpta no espera cap regal i en Mingo, segurament, tampoc, però ella fa dies que té el cap ben enfeinat cercant una idea per a un obsequi adequat. Tota la setmana ha estat rondant per les botiguetes del barri, les ha mercadejat totes; buscava un detall especial, res de l'altre món, però... Sí! Un bon regal! Cinquanta anys és un gran aniversari! Finalment, aquest matí ha aconseguit trobar-ne un, en una joieria petita del carrer del Mig.

Què et sembla si no demanem postres? A mi no m'hi cap ni una agulla. Si menjo més em saltarà algun botó del vestit. Jo prendré una aigua feta; em sembla que faré un *poleo menta*. Vols una til·la?

T'has fitxat en aquest cambrer? És molt educat, no es posa en res, sense deixar de ser molt atent. M'agrada aquest vestit que porta, se li posa molt bé i senyoreja...

La vetllada està sent agradable. Hi ha dues petites espelmes que onegen damunt la taula i desprenen una olor d'alguna herba aromàtica, que ofereix una sensació de placidesa.

L'Assumpta ja no pot esperar més. Aquest és un bon moment per donar-li el seu regal. No trigarà gaire a arribar l'assistent social que l'ajudarà a posar en Mingo al llit. Ella sola no se'n surt. Deixa el regal damunt la taula. Té tanta il·lusió que l'ajuda a desembolicar-lo. És una capsa musical molt bonica; té un repussat de plata per fora i per dins està folrada d'un vellut vermell. L'obre, i comença a sonar un vals. S'emociona.

La recordes, aquesta música? El nostre vals! Sembla increïble que aquesta capseta guardi un record com aquest...!

L'Assumpta hauria volgut anar a un bon restaurant; sempre els havia agradat celebrar diades especials en un

bon menjador. Sortir a sopar era tota una festa: arreglar-se, canviar d'ambient, triar els diferents plats, assaborir gustos nous, deixar-se servir... Ara, davant la malaltia del seu home, ha preferit muntar la celebració a casa i somiar que escollia els plats d'una carta fictícia, que un cambrer eixerit els servia discretament, que...

En Mingo fa temps que no parla. La demència senil li va minvant la qualitat de vida. Va començar a oblidar coses; després, a fer moviments descoordinats; més tard, s'orinava a sobre, i llavors..., una progressiva i lenta davallada.

Però... Caram! Se li han negat els ulls. Sí, en Mingo té els ulls vidriosos! Per un moment, alguna cosa se li ha despertat dins seu. La música té aquestes coses i aquest vals li deu evocar molta estimació.

—Sabia que t'agradaria! No ploris, que me'n fas venir ganes. Ja saps que sóc una bleada que de seguida tinc les molles fluixes... Volia trobar el regal ideal. Ho és, oi? Jo, també: t'estimo!